

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPÍSECH, ČLÁNCÍCH A PUBLIKACÍCH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2017

Částka 71 – čís. 193

Zákon, kterým se mění zákon č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. V části deváté obsahuje změnu stavebního zákona.

Účinnost od 1. 9. 2017.

Částka 71 – čís. 194

Zákon o opatřeních ke snížení nákladů na zavádění vysokorychlostních sítí elektronických komunikací a o změně některých souvisejících zákonů. V části čtvrté obsahuje změnu stavebního zákona, kterou se mění mimo jiné § 27 odst. 3 stavebního zákona.

Účinnost od 25. července 2017.

Částka 74 – čís. 205

Zákon, kterým se mění zákon č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů (zákon o kybernetické bezpečnosti), ve znění zákona č. 104/2017 Sb., a některé další zákony. V části deváté obsahuje změnu stavebního zákona.

Účinnost od 1. srpna 2017.

Částka 77 – čís. 214

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 31/1995 Sb., kterou se provádí zákon č. 200/1994 Sb., o zeměměřičství a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením, ve znění pozdějších předpisů.

Účinnost od 1. 9. 2017.

Částka 82 – čís. 225

Zákon, kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

Účinnost od 1. 1. 2018.

Částka 87 – čís. 239

Vyhláška o technických požadavcích pro stavby pro plnění funkční lesa.

Účinnost od 1. 1. 2018.

ČLÁNKY, PUBLIKACE

Bulletin STAVEBNÍ PRÁVO

Číslo 2/2017

- DVORÁK, Libor. **Aktuální novelizace právních předpisů v oblasti posuzování vlivů záměrů na životní prostředí**
Autor se zabývá posledními novelizacemi zákona č. 100/2001 Sb., novelou stavebního zákona a zveřejňovanou evropskou směrnicí EIA.
- MACHAČKOVÁ, Jana. **Novela stavebního zákona – úvahy nad projednáváním novely a nad zásadními změnami**
Článek poskytuje základní informace o průběhu legislativního procesu a nejdůležitějších změnách, které v územním rozhodování přináší novela stavebního zákona.
- SRBOVÁ, Alena. **Právo stavby – institut pro stavební praxi?**
Autorka se zabývá obnoveným institutem „práva stavby“ podle nového občanského zákoníku a jeho významem ve stavební praxi.
- POLÁČKOVÁ, Marie – STUDNIČKA, Martin. **Je potřeba mezi studnou a rodinným domem vodním dílem?**
Rozdílný výklad v judikatuře Nejvyššího správního soudu a Veřejného ochránce práv.

ALMANACH STAVEBNÍ PRÁVO

Almanach obsahuje diskusní články nad vybranou judikaturou z oblasti územního plánování, územního rozhodování i stavebního řádu. Další texty se věnují např. soudním přezkumům územně plánovací dokumentace, přezkumům závazných stanovisek dotčených orgánů, rozhodovací činnosti stavebních úřadů.

[KOLEKTIV AUTORŮ. Almanach Stavební právo. Plzeň : Aleš Čeněk, 2017. 102 s. ISBN 978—80-7380-672-9]

VÝBĚR Z JUDIKATURY Z OBLASTI STAVEBNÍHO PRÁVA

Rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 22 Cdo 2743/2016
ze dne 31. 1. 2017

NEZBYTNÉ ÚPRAVY, STAVEBNÍ PŘÍSPĚVEK, OMEZENÍ VLASTNICKÉHO PRÁVA, DOVOLÁNÍ

§ 137 a § 138 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů § 1013, § 1018 a § 1019 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění zákona č. 460/2016 Sb.

§ 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů

Právní věta:

Pozemek nesmí být upraven tak, aby sousední pozemek ztratil náležitou oporu, ledaže se provede jiné dostatečné upevnění. I když podobnou ochranu poskytuje ohroženému vlastníkovi také § 137 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), lze se jí domáhat i v občanském soudním řízení. Je-li pozemek, aniž byl zajištěn dostatečným upevněním, upraven tak, že sousední pozemek (nebo budova na něm postavená, není-li součástí pozemku) ztratí náležitou oporu, může se vlastník ohrožené nemovitosti domáhat, aby se soused zdržel dalšího hloubení, a buď uvedl pozemek do předchozího stavu, nebo „svůj pozemek náležitě upevnil; pokud již škoda vznikla, může se též domáhat její náhrady podle části čtvrté, hlavy III. občanského zákoníku.

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobce J. L. proti žalovaným J. P. a H. P. o stanovení povinnosti vybudovat opěrnou zeď a položit drenáž, vedené u Okresního soudu v Rokycanech pod sp. zn. 11 C 60/2015, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 2. 2016, č. j. 64 Co 516/2015-87 tak, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 2. 2016, č. j. 64 Co 516/2015-87, a rozsudek Okresního soudu v Rokycanech ze dne 15. 9. 2015, č. j. 11 C 60/2015-67, se ruší a věc se vrací Okresnímu soudu v Rokycanech k dalšímu řízení.

Vybráno z odůvodnění:

Okresní soud v Rokycanech („soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 15. 9. 2015, č. j. 11 C 60/2015-67 rozhodl, že „žaloba se zamítá“ (výrok I.).

Žalobce se domáhal, aby žalovaným byla uložena povinnost zhotovit na svém pozemku betonovou opěrnou zeď ve vzdálenosti 0,8 m od hranice pozemku a provést drenáž pro odvod dešťové vody. Uvedl, že žalovaní vybudováním sklepa na svém pozemku parc. č. xx v k. ú. E. v přímém sousedství s pozemkem žalobce parc. č. xx bez jeho souhlasu porušili v této části pozemku přirozený terénní spád, zajišťující odtok dešťové vody, a znehodnotili pozemek žalobce podmáčením a tím znemožnili jeho obvyklé užívání. Nezajištěnými terénními úpravami na další části pozemku parc. č. xx (odbagrováním zeminy) ohrožují pozemek žalobce možným sesuvem

zeminy. Uvedenému trvajícím zásahu by bylo možné podle žalobce, vycházejícího z posudku znalce, zabránit požadovnými úpravami.

Soud prvního stupně posoudil věc podle § 1013 odst. 1 a § 1018 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (o. z.). Dospěl k závěru, že žalobce se může domáhat pouze zdržení se zásahu do svého vlastnického práva, ale není mu zákonem dána možnost volby způsobu, jakým bude zásah odstraněn. Vzhledem k tomu, že žalobce ani po poučení soudu neupravil žalobu a nežádal o zdržení se konkrétně specifikovaného zásahu do jeho vlastnického práva, ale setrval na vybudování opěrné zdi, resp. drenáže, soud jeho žalobu zamítl. Neprovedl žalobcem navrhované důkazy, neboť s ohledem na znění navrhovaného petitu by nemohly změnit rozhodnutí ve věci; jen „nad rámec“ poznamenal, že ze znaleckého posudku předloženého žalobcem nevyplývá, že by v současné době hrozil sesuv půdy.

Krajský soud v Plzni jako soud odvolací k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 9. 2. 2016, č. j. 64 Co 516/2015-87, rozsudek soudu prvního stupně ve znění výroku pod bodem I., kterým byla zamítnuta žaloba na uložení povinnosti zdržet se zásahu do vlastnického práva žalobce tak, že by žalovaní byli povinni zhotovit na svém pozemku parc. č. xx v k. ú. E. po celé délce stávajícího odbagrování zeminy na hranici s pozemkem parc. č. xx v témže katastrálním území ve vzdálenosti nejméně 0,8 m od hranice betonovou opěrnou zeď a provést drenáž pro odvod dešťové vody, potvrdil.

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a za správné považoval i jeho právní posouzení. Na rozdíl od soudu prvního stupně posuzoval věc podle předchozího občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. („obč. zák.“), který byl účinný v době, kdy došlo k rušivým zásahům, a to k vybudování sklepa na pozemku žalovaných a navršení zeminy nad sklep někdy v 80. letech minulého století a k odbagrování zeminy podél společné hranice pozemku účastníků v roce 2010, dospěl však k závěru, že úprava imisí v § 127 obč. zák. je v zásadě obsahově totožná s úpravou v § 1013 nového občanského zákoníku. Souhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že se žalobce domáhá ochrany proti imisím, a té se lze domoci negatorní žalobou, se stanovením povinnosti zdržet se přesně vymezeného rušení. Nelze se tedy domáhat toho, aby bylo rušiteli uloženo provést konkrétní opatření, proto soud prvního stupně správně rozhodl, že žaloba na určení povinnosti postavit opěrnou betonovou zeď a provést odvodnění pozemku nemůže mít úspěch, a žalobu zamítl.

Odvolací soud žalobu posuzoval i z hlediska § 417 odst. 1 obč. zák. Žalobce netvrdil, že by byl přímo obtěžován ve výkonu vlastnického práva žalobcem, ale uvedl, že jeho vlastnické právo je vážně ohroženo znemožněním přirozeného odtoku srážkové vody a hrozbou sesuvu zeminy částí pozemku v důsledku odbagrování. Odvolací soud poukázal na to, že od ostatních imisí se liší povinnost vlastníka spočívající v tom, že nesmí upravit svůj pozemek tak, aby ohrozil souseďskou stavbu nebo pozemek, aniž by provedl dostatečné opatření na jejich upevnění. Pokud by se skutečně jednalo o hrozbu škody, přicházela by do úvahy zákonná úprava odvrácení hrozcí škody podle § 417 odst. 1 obč. zák. Žalobce však hrozbu zřícení nebo pohybu zeminy neprokázal, a to ani znalec

kým posudkem, a navíc jde o stav setrvalý existující nejméně 4 roky. Svě námitky může žalobce uplatnit ve správním řízení, které žalování zahájili ke stavbě opěrné zdi.

Proti rozsudku odvolacího soudu podává žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 občanského soudního řádu („o. s. ř.“), a uplatňuje dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř.

Žalobce přípustnost dovolání spatřuje v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na řešení otázky hmotného práva, která dosud v rozhodování odvolacího soudu nebyla vyřešena. Má za to, že v dané věci je třeba řešit otázku hmotného práva tak, že podle § 127 odst. 1 obč. zák., jakož i podle § 1013 odst. 1 o. z., se může vlastník dotčený imisemi, jejichž negativní účinek již nelze zhojit pouze zdržením se konkrétních imisí ani obnovením původního stavu, domáhat vůči původci těchto imisí stanovení konkrétní přiměřené povinnosti, jejímž splněním bude vzniklý a trvale působící účinek imisí odstraněn.

Dovolatel se domáhal uložení konkrétní povinnosti žalovaným k odstranění trvajících následků imisí způsobených žalovanými na jeho pozemku parc. č. xx, který je soustavně podmačen a ztratil činnost žalovaných náležitou oporu. Nesouhlasí se závěry soudů obou stupňů, že v daném případě musí být petit formulován negativně a že žalobou uplatněnou povinnost nelze opřít ani o § 1018 o. z. Poukazuje na skutečnost, že rušivý stav trvá a k jeho prokázání označil důkazy, které soud neprovedl; proto není správný závěr odvolacího soudu, že tento stav neprokázal. Žalobou požadované opatření vycházející ze znaleckého posudku považuje za přiměřené, neboť je přesvědčený, že volnost volby způsobu provedení opatření žalovanými nemusí znamenat odpovídající řešení, nebude postačovat k odstranění vzniklých následků imisí a naopak může způsobit další sousedský spor.

Žalobce navrhuje, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu, jakož i soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalování se k dovolání nevyjádřili.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. (napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena), že je uplatněn dovolací důvod, uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř. a že jsou splněny i další náležitosti dovolání a podmínky dovolacího řízení (zejména § 240 odst. 1, § 241 o. s. ř.), napadené rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že dovolání je důvodné.

Žalobce uplatnil dva nároky (šlo o objektivní kumulaci); jednak nárok plynoucí z toho, že žalovaní odbagrovali na jejich pozemku zeminu do hloubky 1,5 metru, terénní úpravu (výkop) nijak neupevnili a tak hrozí jeho sesutí a poškození pozemku žalobce; žádá proto zajištění pozemku provedením betonové opěrné zdi.

Dále pak tvrdí, že žalování stavbou sklepa změnili přirozené terénní (odtokové) poměry na pozemku tak, že voda z jejich pozemku nadále nemůže odtékat, a podmáčí jej; žádá, aby soud uložil žalovaným povinnost zřídit drenáž pro odvod dešťové vody.

Odvolací soud tyto nároky posoudil podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (obč. zák.), neboť tvrzené rušení žalobce nastalo za jeho účinnosti; zamítavý rozsudek soudu prvního stupně potvrdil proto, že podle § 127 odst. 1 obč. zák., který na daný případ dopadá, se lze domáhat jen zdržením se určitého chování, zatímco žalobce se domáhal uložení povinnosti něco konat; že by žalobci hrozila vážná škoda, a mohl se tak domáhat uložení povinnosti něco konat, neprokázal (§ 417 odst. 1 obč. zák.). Toto právní posouzení žaloby není správné.

Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů (§ 3028 odst. 2 o. z.). Protože soud vychází ze stavu, který je tu v době vyhlášení rozhodnutí (§ 154 odst. 1 o. s. ř.), je třeba ochranu proti rušení, resp. neoprávněným či ohrožujícím zásahům, které stále trvají, poskytnout podle nového občanského zákoníku, i když bylo vyvoláno v době před nabytím jeho účinnosti. Již z tohoto důvodu není právní posouzení věci odvolacím soudem, který, ač rozhodoval již za účinnosti nového občanského zákoníku, věc posoudil podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., správné.

K uplatněnému nároku opírajícímu se o tvrzení, že žalování stavbou sklepa změnili přirozené terénní (odtokové) poměry na pozemku žalobce tak, že voda z jejich pozemku nadále nemůže odtékat, a podmáčí jej:

Pozemek nesmí být upraven tak, aby sousední pozemek ztratil náležitou oporu, ledaže se provede jiné dostatečné upevnění (§ 1018 o. z.). I když podobnou ochranu poskytuje ohroženému vlastníkovi také § 137 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), lze se jí domáhat i v občanském soudním řízení.

Lze souhlasit s odvolacím soudem, že přes rozdíly ve formulacích § 1012 a 1013 odst. 1 o. z. a § 127 odst. 1 obč. zák. vychází nová úprava z obdobných principů ochrany proti imisím, a lze tak i nadále přiměřeně vycházet z dosavadní judikatury (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3277/2014, publikované pod č. 105/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), to se však týká především obecných imisí upravených v § 1013 odst. 1 o. z.; tam, kde má nový občanský zákoník zvláštní úpravu, je třeba postupovat podle této úpravy. Tak tomu je i v tomto případě.

V § 1018 o. z. nejde o ochranu proti imisím; žalobce nemusí být úpravou sousedního pozemku nijak rušen či obtěžován – slovy § 1013 odst. 1 o. z. „podstatně omezen při obvyklém užívání pozemku“. V § 1018 o. z. je řešeno ohrožení sousedního pozemku proti sesutí, resp. jinému jeho ohrožení, včetně ohrožení stavby na něm zřízené. Jde tedy o speciální případ prevence proti hrozcí škodě (srov. § 2903 odst. 2 o. z., resp. § 417 odst. 1 obč. zák.).

Lze uzavřít, že je-li pozemek, aniž byl zajištěn dostatečným upevněním, upraven tak, že sousední pozemek (nebo budova na něm postavená, není-li součástí pozemku) ztratí náležitou oporu, může se vlastník ohrožené nemovitosti domáhat, aby se

soused zdržel dalšího hloubení, a buď uvedl pozemek do předchozího stavu, nebo „svůj pozemek náležitě upevnil; pokud již škoda vznikla, může se též domáhat její náhrady podle části čtvrté, hlavy III. občanského zákoníku. Jestliže odvolací soud měl za to, že se žalobce nemůže v tomto případě domáhat aktivního plnění, spočívá jeho rozhodnutí na nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř.

V dalším řízení bude třeba provést dokazování k tomu, zda pozemek žalobce je skutečně ohrožen v důsledku toho, že žalovaní upravili jeho pozemek; bude-li tomu tak, i k otázce, zda žalobcem požadované opatření ohrožení jeho pozemku spolehlivě odstraní a současně zatíží žalovanou stranu pokud možno co nejméně; jinak řečeno, zda jde o neefektivnější opatření k odstranění ohrožení. Ukáže-li se v průběhu dokazování, že efektivnější by bylo jiné opatření, bude žalobce v závislosti na stavu řízení moci žalobu změnit.

K uplatněnému nároku opírajícímu se o tvrzení, že žalovaní stavbou sklepa změnilí přirozené terénní (odtokové) poměry na pozemku tak, že voda z jejich pozemku nadále nemůže odtékat, a podmáčí jej:

Vlastník pozemku má právo požadovat, aby soused upravil stavbu na sousedním pozemku tak, aby ze stavby nestékala voda nebo nepadal sníh nebo led na jeho pozemek. Stéká-li však na pozemek přirozeným způsobem z výše položeného pozemku voda, zejména pokud tam pramení či v důsledku deště nebo oblevy, nemůže soused požadovat, aby vlastník tohoto pozemku svůj pozemek upravil (§ 1019 odst. 1 o. z.).

Vlastník, na jehož pozemek takto voda stéká, se může domáhat nejen úpravy stavby, ale i pozemku, jak plyne z druhé věty citovaného ustanovení a contrario; nemůže-li totiž soused požadovat úpravu pozemku v případě, že voda stéká přirozeným způsobem, může se úpravy domáhat, stéká-li na jeho pozemek v rozsahu vyšším než přirozeném jen v důsledku úprav pozemku patřícího žalovanému.

I když podobnou ochranu poskytuje ohroženému vlastníkovi také § 137 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), lze se jí domáhat i v občanském soudním řízení.

Ustanovení § 1019 o. z. upravuje jen tu část tradiční actionis aquae pluviae arcendae, chránící před zaplavitelstvím vlastníka „dolního“ pozemku. Ochrana je však třeba poskytnout i vlastníkovi „horního“ pozemku, je-li jeho pozemek zaplavován či podmáčen proto, že vlastník „dolního“ pozemku jeho úpravami či zřízením stavby zamezil přirozenému odtoku dešťové či jiné přirozené tekoucí vody. Ani v tomto případě nejde o pouhé obtěžování vlastníka podmáčeného pozemku, resp. o omezení obvyklého užívání pozemku (§ 1013 odst. 1 o. z.), ale o přímé ohrožení vlastnického práva. Ostatně imise je způsobena tím, že „odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, ořesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (sousedů)“ (§ 1013 odst. 1 o. z.); tady však nejde o to, že by voda z pozemku žalovaného na pozemek žalobce vnikala, ale o to, že žalovaný změnil přirozené odtokové poměry tak, že voda nemůže řádně odtékat z pozemku žalobce.

Dává-li § 1019 odst. 2 o. z. vlastníkovi pozemku, na který stéká voda ze sousední stavby, resp. v důsledku úprav sousedního pozemku právo žádat úpravu stavby, resp. úpravu pozemku, pak stejné právo (§ 10 odst. 1 o. z.) má ten, jehož pozemek či stavba jsou zaplavovány nebo podmáčeny v důsledku zřízení stavby či úprav sousedního pozemku.

Je-li tedy (zpravidla „horní“) pozemek zaplavován nebo podmáčen v důsledku zřízení stavby či úprav sousedního (zpravidla „dolního“) pozemku, zabraňujících přirozenému odtoku vody, má vlastník právo domáhat se přímo úprav této stavby nebo sousedního pozemku. Jestliže odvolací soud měl za to, že se žalobce nemůže v tomto případě domáhat aktivního plnění, spočívá jeho rozhodnutí na nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř.

V dalším řízení bude třeba provést dokazování k tomu, zda pozemek žalobce je skutečně poškozován (podmáčen) v důsledku toho, že žalovaní upravili jeho pozemek a tím změnilí přirozené odtokové poměry. Bude-li tomu tak, bude třeba provést dokazování k otázce, zda žalobcem požadované opatření poškození (podmáčení) jeho pozemku spolehlivě odstraní a současně zatíží žalovanou stranu pokud možno co nejméně; jinak řečeno, zda jde o neefektivnější opatření k odstranění závadného stavu. Ukáže-li se v průběhu dokazování, že efektivnější by bylo jiné opatření, bude žalobce v závislosti na stavu řízení moci žalobu změnit.

Odvolací soud správně napravil pochybení soudu prvního stupně, když ve výroku rozhodnutí vymezil žalobní návrh, který zamítl. Výrok, že „žaloba se zamítá“, je neurčitý a nesprávný. Dovolatelé lze přisvědčit, že poznámka odvolacího soudu o tom, že se mu nepodařilo prokázat jeho tvrzení, koliduje s odůvodněním rozsudku soudu prvního stupně, který uvedl, že žalobcem navržené důkazy neprovedl, protože vzhledem k žalobnímu návrhu by žalobě nebylo možno vyhovět. Protože odvolací soud nevysvětlil, z jakých skutečností toto konstatování vychází, neodpovídá v této části odůvodnění jeho rozhodnutí požadavkům uvedeným v § 157 odst. 2 o. s. ř. a řízení je zatíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

Z uvedeného je zřejmé, že dovolání je důvodné. Proto nezbylo, než rozhodnutí odvolacího soudu zrušit; vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i pro rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

[Úplné znění rozhodnutí je dostupné na: http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/627A1C5CDB44229FC125811E003C5DDF?openDocument&Highlight=0]

*Přílohu Stavebně správní praxe sestavila:
Bc. Tamara Blatová, DiS.
Ústav územního rozvoje*